
Lázár Júlia

A szegény kislány

Volt egyszer, elég régen volt egy kislány, akit Amáliának hívtak. Falun lakott, családja gazdag volt, de ő szegény. Mindent magának kellett végeznie. Főzött, takarított, teheneket fejt, bárányokat etetett. Apja és anyja semmit sem csináltak. Csak Amália dolgozott. Új ruhát nem kapott, a régit viselte, abban is aludt. De a szülei minden nap új ruhát viseltek. Minden áldott nap, amikor hazatértek a városból a szegény leány megkérdezte, hogy neki hoztak-e valamit. Azt felelték. „Találd ki!” Amália pedig azt felelte, hogy igen. És erre az anyukája azt mondta: „felejtse el!” Így folyt Amália élete, és nem lett jobb, hanem csak rosszabb.

A kedves néni

Hallja az egyik nap, hogy az anyukája beszélget valakivel. Kérdi később az anyukáját, ki volt az? – Menj dolgozra! – kiáltotta az anyukája, és Amália folytatta a munkáját. „Sanyinak adok előbb ennivalót, aztán megfejem Birgittát – gondolta Amália. Sanyinak hívta a lovat, Birgittnek a tehenet. Aztán következett a többi állat. Miközben etette az állatokat, látta, hogy jön egy néni, bemegy a házba és az anyukájával beszélget. Ő is bement utána. „szegény lehet, mert úgy néz ki” – gondolta Amália. A néni Amália felé fordult, aztán súgva kérdezett valamit az anyukájától. „Mérgeesen sugdolóznak” – gondolta Amália. A néni aztán Amáliára mosolygott, és ő visszamosolygott rá. Azután az anyukájára nézett és gyorsan kiszaladt, hogy folytassa a munkáját. A néni kijött a házból, és bement a nyári konyhába. „Itt nem szabadszólt Amália miután utána ment a konyhába, aztán az anyukájához szaladt és elmondta, hogy a néni ott van a nyári konyhában. „Én mondtam neki, hogy ott takarítson” – mondta az anyukája. „Különben nem néninek hívják, hanem Rózsának” – mondta még az anyukája. „Jól van, de ezt én honnan tudtam volna „ – mondta magában Amália

mérgesen, és átment a nyári konyhába, hogy Rózsi mamától bocsánatot kérjen. „nem baj, mindenki elcsinálja magát párszor” – mondta Rózsi mama. „Miért takarítasz itt? – kérdezte tőle Amália „Azért, mert itt fogok lakni – mondta Rózsi mama. „Szóval beköltözik? – gondolta Amália.

A beköltözés

- Hát nem jó, hogy itt fogok lakni? – kérdezte Rózi.
- Dehogynem – hazudta Amália.
- De miért kell, hogy itt lakjál? – kérdezte Amália.
- Hát nem mondta anyukád? –kérdezte Rózsi.
- Nem mondta. Nekem semmiről sem szabad tudnom – felelte Amália.

- Ha nem mondta, hát én elmondom, hogy azért fogok itt lakni, mert itt fogok dolgozni szolgaként. Anyukád, apukád és a te szolgád leszek – mondta Rozi mosolyogva. És beküldte Amáliát a házba, hogy megnézzé, mit vett neki az anyukája.

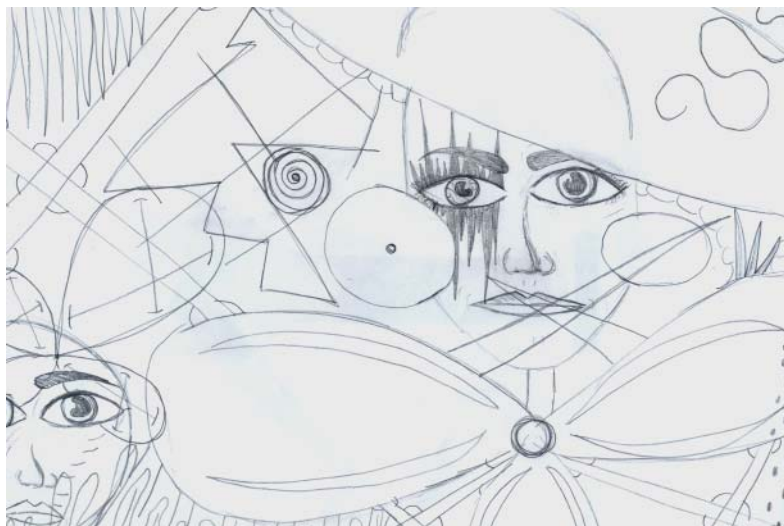
- Nekem? Na azt felejtsd el! – mondta szomorúan Amália.
- Hát hogyan? – kérdezte a néni.

Amália története

- Na akkor mondom - mondta Amália.
- Mondjad, csak mondjad – mondta Rozi néni várakozóan.
- Amikor kicsi voltam sok szép dolgom volt. Anyukám mindig vett nekem ezt, azt, amit kértem. És egy szép palotában laktunk. Szerettem volna egy háziállatot. Mondta az anyukám, hogy kaphatok. Kérdeztem, hogy szereti az állatokat. Azt mondta, hogy szereti őket, és azt kérdezte, hogy milyen állatot szeretnék, és én azt mondtam, hogy kutyát, és aztán vettünk egyet, és ott lakott velünk. Aztán az egyik nap jött az apukám és az anyukám, és azt mondták, hogy eladják a kutyát, de én nem akartam, és akkor ők azt mondták, hogy ezután kinn fogok lakni és én leszek a szolga. Nem hittem el. Kimentem és ott álltam egy ki-

csit, aztán visszamentem volna a házba, de nem engedtek be, és azt mondták, hogy kinn kell maradjak és szolga leszek a kutyámmal együtt. És most is kinn lakom a kiskutyámmal.

- Jajistenem, szegény gyermek! – mondta Rozi néni.

A szerző rajza (színes ceruzarajz)

A megjavulás

Egy szép napon, Rozi mama és Amália az udvaron rendezgetett. Jött az Amália anyukája.

- Gyere beszéljessünk - mondta.

- Engem hívsz? – kérdezte Amália.

- Igen, igen, siess!- mondta az anyukája.

Bementek a házba.

Azt akarom mondani –kezdte sírva az anyukája, hogy úgy érzem, mi nagyon rosszul bántunk veled, amikor olyan kicsi dologért, hogy

kell neked az a kutya, kiraktunk a házból.

- Miért bántatok így velem? – kérdezte Amália.
- Nem tudom... Nem tudom. – mondta az anyukája és megölelte.
- Akkor most barátok vagyunk? - kérdezte Amália.
- Igen- mondta az anyukája, és megígérte, hogy ezután minden más-ként lesz.
- Pfúj, de büdös vagy!- mondta azután, és azt ígérte, hogy új ruhát vesz Amáliának
- Jó lesz! – ugrándozott örömeiben Amália.

Rögtön indultak a városba. Amint kiléptek az ajtón, Rozi néni Amáliára kacsintott, aki visszakacsintott rá.

- Anyu, most beköltözhettek majd a palotába? – kérdezte Amália.
- Milyen jó ötlet! Tiéd lesz a legnagyobb szoba – mondta az anyukája.

Lázár Júlia önmagáról

1991-be születtem, Karlskronaban. Kristianstadban, a söderporti iskolába járok. 11.-es gimnáziumi tanuló vagyok, és most éppen 17 éves.